

Vénasszonyok nyara

*ebéd utáni séta a tágas udvaron
lassan komótosan ahogy a nap
megy az égen és arcomba loccsintja
forró aranyát nem tesz kárt bennem
nem is javít rajtam beálltam már mint
a téli Balaton ismerős levegőt szippantok be
a rigó kotta nélkül hibátlanul fújja nekem
elnézem a fák reszketeg lombját amint
észrevétlenül kilopakodik leveleikből a zöld
két kör a szokásos adagom telne még erőmből
többre is de ennyi elég a petyhüdt izmoknak hogy
kitombolják magukat eljön majd az egy
kör ideje is sőt hogy nem lesz egy se de ne
szaladjunk előre ennyire a futás megvisel szívet tüdőt
elhasznált alkatrészek szavatossági idejük
lejárt vénasszonyok nyara hallom szinte
ruhájuk suhogását gúnyos nevetésüket
a megcsalt férjek letépett glóriájával kezükben
hűvös szél koslat utánuk megcsillan
ősz hajszáluk a lenge ökörnyál*